

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἡ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑκάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μη Χάνεσαι» ἀρχειται ἀπὸ τῆς 16ης Ἰουνίου τὴν κατὰ φυλλάδια ἑκδοσιν μυθιστορημάτων, ξένων τε καὶ πρωτοτύπων. Ἐκαστον φυλλάδιον ἐκ δεκαῆς σελίδων εἰς μέγα 4ον εἰς τὸ σχῆμα τῆς ἐφημερίδος θέλει πωλεῖσθαι ἀντὶ 20 λεπτῶν ἐνταυθα πε καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Τοιαῦτα φυλλάδια θέλουν ἐκδίδοσθαι δις τῆς ἑβδομάδος, Πέμπτην καὶ Κυριακὴν. Ἡ ἑκδοσις ἔσται ἀδιάκοπος. Ἐκαστον μυθιστόρημα περατούμενον θέλει διαδέχεσθαι ἄλλο. Εἰς δεκτοὶ εἰς ἐγγραφὴν καὶ συνδρομηταί, εἰς ἣν γίνεται συγκατάβασις 25 τοῖς ἑκατόν. Ἦτοι διὰ τὴν ἑκδοσιν μυθιστορημάτων ἑνὸς ἔτους, φυλλάδια ἑκατὸν τέσσαρα, θέλουν προπληρῶναι μόνον 15 φράγκα· διὰ τὴν ἑξαμηνον φράγκα ὀκτώ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον γενήσεται γενικὴ διανομὴ μόνον τοῦ πρώτου φυλλαδίου· οἱ κρατήσαντες αὐτὸ ὀφείλουν εἰς τὴν διανομὴν τοῦ δευτέρου φυλλαδίου νὰ συμπληρώσουν τὴν ἐτησίαν ἢ ἑξαμηνον συνδρομὴν των ἄλλως νὰ ἐπιστρέψουν καὶ τὸ πρῶτον φυλλάδιον ὅσον τὸ δυνατόν καθαρώτερον.

* *

Ἡ Συλλογὴ μυθιστορημάτων, ἥς τὴν ἑκδοσιν ἀναλαμβάνει ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μη Χάνεσαι», γενήσεται μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας. Ὑπάρχουν θησαυροὶ ξένοι ἄγνωστοι, οὓς δεόν νὰ γνωρίσῃ τὸ ἑλληνικόν. Εἰς τὰς ἀρχὰς ἴσως δὲν θὰ μείνουν εὐχαριστημένοι ὅλοι αἱ τάξεις τῶν κριτικῶν καὶ ὅλοι αἱ ἀποχρώσεις τῆς καλλιαισθησίας. Ἀλλὰ βαθμυδὸν ἡ εὐαρέσκεια θὰ ἐκτείνεται καὶ αἱ ἐπικρίσεις θὰ ἐλαττώνωνται. Διὰ μιᾶς ὅλα δὲν γίνονται. Ὁ πόθος ἡμῶν εἶνε νὰ ἀτλήσωμεν πανταχόθεν τὰ διαυγέστερα. Δὲν θὰ περιορισθῶμεν δὲ μόνον εἰς τὴν γαλλικὴν μυθιστοριογραφίαν, τὴν καὶ κοσμοκράτειραν· ἀλλὰ θὰ ἐπεκτείνωμεν τὸ κράτος μας καὶ εἰς τὴν ἀγγλικήν, τὴν ἀμερικανικὴν, τὴν γερμανικὴν, τὴν ἰταλικήν. Θὰ γνωρίσωμεν ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ ὅλους τοὺς χαρακτῆρας μὲ τὰ ἥθη των καὶ τὰς ψυχὰς των. Ἐκαστον δὲ μυθιστόρημα πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐπίρρυσιν ἢ τὴν γέννησιν ἑνὸς αἰσθήματος, τώρα

μὲν κοινωνικοῦ, τώρα δὲ οἰκογενειακοῦ, ἢ ἐθνικοῦ ἢ καὶ πρὸς προσωπικοῦ ἀκόμη. Θὰ ἀποφεύγωμεν τὰ κενὰ, τὰ ἀνόητα, τὰ ἐξάπτοντα τὴν περιέργειαν τοῦ Ἑλληνος ἢ τῆς Ἑλληνίδος καὶ μὴ ἀφίνοντα τίποτε εἰς τὸ πνεῦμα, τίποτε εἰς τὴν καρδίαν. Θὰ προτιμῶμεν τοῦτέστι πάντοτε τὰ μυθιστορήματα τῶν χαρακτῆρων ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα τῶν περιπετειῶν. Κατ' ἀρχὰς θὰ ἐκλιφθῶσιν ὡς πληκτικὰ, πλὴν ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ καλλοναὶ των θὰ ἐπιδράσουν καὶ ἡ ἐπίδρασις των σκοπὸν θὰ ἔχῃ τὴν διάπλασιν ἀνθρώπων.

* *

Τὸ πρῶτον μυθιστόρημα δι' οὗ ἀρχόμεθα τῆς ἑκδόσεως ἔσται ὁ

ΚΥΡΙΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΥΠΟ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ

Ἡδυνάμεθα βεβαίως διὰ πρῶτον ἔργον νὰ κάμωμεν καλλιτέραν ἐκλογὴν· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ δαπανήσωμεν ἴσως ἕνα ἑνιαυτὸν ἀναγινώσκοντες καὶ τίς οἶδε πόσα χρήματα ἀγοράζοντες βιβλία διὰ νὰ κάμωμεν τὴν ἐκλογὴν ἀρίστην. Ἐν Ἑλλάδι δὲ αὐτὰ—τούλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος—δὲν ἐπιτρέπονται. Τὰ πάντα γίνονται ἐκ τοῦ προχείρου. Οὐχ ἦττον ὁ Κύριος Ὑπουργὸς εἶνε γλαφυρώτατον ἔργον· οὔτε ἡμεῖς εἶχομεν τὴν ιδέαν ὅτι ὁ κομψὸς ἐπιφυλλιδιογράφος Κλαρετὴ συγγράφει τόσον ὠραῖα σοβαρὰ ἔργα. Ἐν Ἑλλάδι θὰ ἀνιγνωσθῇ εὐθυμότατα πρῶτον ὑπὸ ὅλων τῶν πολιτευομένων—καὶ τοιοῦτοι εἶνε ἡ Ἑλλὰς πᾶσα—καὶ δευτεροῦν ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Εἶνε μυθιστόρημα μὲ πολλὰ θέληγητρα· χωρὶς δὲ ἀξιώσεις μαστίζει ὡς φιλὴ βροχὴ πολλὰ γελοῖα πάθη καὶ ὑποδεικνύει τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθοῦς εὐδαιμονίας, ἀντιπαράβαλλον τὸν οἰκογενειακὸν Παράδεισον πρὸς τὴν Κόλασιν τῆς Πολιτείας. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀρέσῃ πολὺ ὁ Κύριος Ὑπουργὸς τοῦ Ἰουλίου Κλαρετῆ.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μη Χάνεσαι»

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπανῆλθον οἱ τῶν περὶ τῆς Βάρνης ἑλληνικῶν χωρίων ἀντιπρόσωποι ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν Θεσσαλίαν ἐπιδρομῆς των

πρὸς ἐκλογὴν καταλλήλου μέρους δι' οἰκισμὸν, ὡς καὶ οἱ μετ' αὐτῶν ἀποπλεύσαντες ἀντιπρόσωποι τῶν περὶ τὸν Πόντον μερῶν. Αἱ ἀρχαὶ αἱ Θεσσαλικαὶ, ὃ τε ἑπαρχὸς δηλ. Βόλου καὶ ὁ νομάρχης Λαρίσσης προσκινήθησαν εἰς αὐτοὺς ἄριστα. Ἀλλ' ὅχι δυστυχῶς καὶ οἱ κάτοικοι, πλήρη ἀδιαφορίαν πρὸς ἀδελφούς, καταδιωκομένους δηλώσαντες. Ἀλλ' ἐκ τῶν φυσικῶν καλλόνων τῆς Θεσσαλίας ἔμειναν καταγοητευμένοι. Περιήλθον ὅλα τὰ παρὰ τὴν Λάρισσαν καὶ τὴν δροσερὰν καὶ τὴν μεστήν ὑψηλορῶφον ἀστάχων περιφέρεια τῶν Τρικαλλῶν. Μόνον ἐκεῖ φιλοξενήθησαν θερμῶς, ἀφθόνως, ἀδελφικῶς, ἀλλὰ ὁ φιλοξενήσας ἦτο. . . Τούρκος, ἱμπραὴμ βέης. Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς τὸ μέρος, ὅπου τοὺς ἐξέρμανε μία φιλόξενος ἀκτίς, ἔστω καὶ τουρκικὴ, ἐξελεξάν ὡς τόπον ἐγκαταστάσεως, ἤτοι μεταξὺ Ζάρκου καὶ Τρικαλλῶν. Πιστεύομεν ἤδη ἡ Κυβέρνησις νὰ λάβῃ τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα ὅπως ἡ ἐγκατάστασις γίνῃ σύντομος καὶ πρακτικὴ.

Καὶ τρίτῃ γυμναστικῇ Κυριακῇ παρήλθε φαιδρὰ καὶ πλήρης ἐλπίδων διὰ τὸ μέλλον τοῦ ἐξόχως πλαστικοῦ παιδαγωγικοῦ τούτου κλάδου. Ἐζητάσθησαν τὰ δύο τοῦ Βαρβακείου Γυμνάσια, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἀσκήσεων, εἴτα ἐξετάσεως τῶν μικρῶν τοῦ Σχολαρχείου διὰ κοντῶν, οἵτινες καὶ ἔφαλον ἀρκετὰ ἀηδῶς, ἐπειτα δὲ κατὰ τμήματα οἱ Γυμνασιακοὶ ἐγυμνάσθησαν μετὰ θάρρους καὶ τέχνης εἰς τὰ μονόζυγα, τὰ δίζυγα, τὴν γέφυραν καὶ τοὺς μύλους. Καὶ αἱ μὲν στρατιωτικαὶ κινήσεις δὲν διεκρίνοντο ἐπὶ τελειότητι, ἀλλ' εἰς τὴν ὀργανικὴν γυμναστικὴν διεκρίθησαν πολὺ, περισσότερον δὲ οἱ τοῦ Σχολαρχείου διὰ κοντῶν, ἐξ οὗ ἐδείχθη ὅτι καὶ ὁ κ. Κ. Τεφιδζής παλαιὸς γυμναστής ρέπων ἰδιαζόντως πρὸς τὸ ἀθλητικώτερον τῆς γυμναστικῆς εἶδος, ἰδίως τὰς διὰ μονόζυγον καὶ δίζυγον πολυσυνθέτους κινήσεις, ἠργάσθη μετὰ ζήλου, μετὰ φιλοπονίας ὅμως ἐπίσης συνηγάσθησαν καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν διδάσκαλοι κύριοι Στροπέλης καὶ Πυργόπουλος. Χειροκροτήματα, ζητωκραυγαὶ, ἐνθουσιασμοί.

Ὁ γνωστὸς ἱεραπόστολος Κουλουριώτης προχθὲς τὸ ἑσπέρας συνεκάλεσε μερικοὺς νὰ τοὺς ὁμίλῃ περὶ Ἀλβανίας καὶ νὰ συστήσῃ Ἑταιρίαν Ἀλβανῶν Βλάμηδων πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς ἀλβανικῆς φιλολογίας καὶ γλώσσης!! Ὁ ἀλλαξοπιστήσας Κουλουριώτης εἶνε φαίνεται σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ μωρός. Καὶ ἀποροῦμεν πῶς ἐγελάσθησαν μερικοὶ καὶ πῆγαν νὰ τὸν ἀκούσων φλυαροῦντα. Ἡ γλώσσα καὶ ἡ φιλολογία τῶν Ἀλβανῶν εἶνε ἡ ἐλληνική· οἱ Ἀλβανοὶ εἶνε Ἕλληνες, καὶ οἱ Ἕλληνες Ἀλβανοὶ καὶ πάντες ἐν ἐσμέν. Ἄν θὰ γίνῃ σύλλογος ὑπὲρ τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς χειραφετήσεως τῶν Ἀλβανῶν, ἡ σύστασις τοιοῦτου συλλόγου δὲν θὰ γίνῃ βεβαίως ἀπὸ τὸν ἀλλαξοπιστήσαντα Κουλουριώτην. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸν προσκαλοῦμεν νὰ τυπώσῃ ὅσα εἶπε διὰ νὰ δοῦμε τί ὁ ἄνθρωπος μωρολογεῖ.

Ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ Πρυτάνεως κατίσχυσε θριαμβευτικῶς ἡ μερὶς ἐκείνη ἥτις ἐπιδιώκει τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ Πανεπιστημίου ἀπὸ τῶν ἐκφραλιστικῶν ἀπαιτήσεων τῆς πολιτικῆς. Ἡ πρώτη ἐκλογὴ τοῦ κ. Βενιζέλου ἀνδρὸς ἀκεραίου τὸ ἦθος καὶ μεγαλόφρονος ἀπέναντι τῆς φαναριωτικῆς εὐλογισίας τοῦ κ. Π. Παπαρηγοπούλου ὅστις ἦτο ὁ ὑποψήφιος τῶν ἀντιθέτων εἶναι ἐγγύησις κατὰ τῆς τάσεως, ἣν ἐπέδειξεν ὁ κ. Λομβάρδος νὰ καταστήσῃ τὸ Πανεπιστήμιον ἐξάρτημα τῆς

διοικήσεως τοῦ ὑπουργείου του. Ὁ ὑπουργὸς ἔλαβε λαμπρὸν μάθημα καὶ πρέπει νὰ ὑποκύψῃ ἐντελῶς εἰς τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ σπουδαιότερου σωματείου τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Δὲν πιστεύομεν δὲ ὅτι θὰ ζητήσῃ νὰ ἐκδικηθῇ ποιούμενος χρήσιν δικαιώματος οὐδέποτε ἀναγνωρισθέντος καὶ ἀντιβαίνοντος εἰς πάντα τὰ μέχρι τοῦδε προηγουμένα.

Μετ' ἐνθουσιασμοῦ σχεδὸν πολλὰ ἰταλικά ἐφημερίδες γράφουσι περὶ τοῦ λόγου δν ὁ ἀγαπητὸς εἰς τὴν ἀθηναϊκὴν νεολαίαν Ἀγησίλαος Γιαννόπουλος, ἐμπορευόμενος τῶρα ἐν Βάρῃ τῆς Ἰταλίας, ἀπήγγειλε κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ Γαριβὰλδῆ. Δὲν ἐξενίσθημεν διόλου γνωρίζοντες τὴν δύναμιν τοῦ κ. Γιαννοπούλου, τὸ βαθὺ αἴσθημά του, τὴν ἐντελῇ γνώσιν τῆς ἰταλικῆς καὶ τὰ ἄλλα ρητορικὰ προσόντα ἅπερ κέκτηται. Εἶνε ὁ διαπρεπέστερος Ἕλλην ἐν Βάρῃ, καὶ ὅμως ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν διατρεῖ ὡς πρόξενον ἐκεῖ ἵνα Ἰταλὸν φιλικαδζῇ. Διὰ τί; Ἐλλεῖπει Ἕλληνας!!

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν ὁ βοηθὸς τοῦ ἀγροτικοῦ ὑπαστυνόμου κ. Ἀλκιβιάδης Πάλλης ἀνεκάλυπτε καὶ κατέσχε δύο ἀρχαῖα ἀγάλματα ἐν Φαλήρῳ, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ ἀπελύετο τῆς ὑπηρεσίας. Εἶνε λοιπὸν τόσον ἐπικίνδυνον πρᾶγμα νὰ κατὰσχωνται ἀδῆλῳτὰ ἀρχαῖα; Διότι ὁ ἐν λόγῳ βοηθὸς παρυσιασθεὶς εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐρωτήσας ἐάν ὑπάρχῃ κἀνὲν παράπονον ἐναντίον του, ἔλαβεν ἀπάντησιν ἀρνητικὴν. Δὲν ἐπιστεύομεν ὁ κ. Λομβάρδος ὡς ὑπουργὸς μὲν τῆς παιδείας νὰ θέλῃ νὰ κατὰσχωνται τὰ ἀρχαῖα, ὡς ὑπουργὸς δὲ ἐσωτερικῶν νὰ μὴ θέλῃ, καὶ νὰ τιμωρῇ μάλιστα τοὺς ποιοῦντας τὸ καθήκον των ὑπαλλήλους.

Ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Πυλίου ὁ δυνάμει βουλευτὴς κ. Νικόλ. Μισυρλής, ἀγαπητὸς καὶ δημοτικώτατος παρὰ τοῖς συνεπαρχιώταις, ὅπως συνεργασθῇ διὰ τὴν εὐδωσιν τῶν δημοτικῶν τῆς ἰδιαίτερας πατρίδος του. Μετ' αὐτοῦ δὲ καὶ ὁ φίλος κ. Καλογερόπουλος.

Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐτελέσθησαν ἀθηναϊκώτατα ἐν μέσῳ νεότητος καὶ βολιζῶν οἱ γάμοι τοῦ λεβέντη διευθυντοῦ οἰνοπωλείου Δημ. Καρζῆ μετὰ τῆς ὄντως χρυσῆς κόρης Χρυσούλας Ἀθανασίου. Τὸ «Μὴ Χάνεσαι» πίνει εἰς ὑγίαν των!

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Εἴχομεν προχθὲς ἐν δικαιοτάτῳ ἄριστῳ ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ, ὅπερ ἔλαβεν ἂν ὅχι μὲ τὸ σπαθί του, ἀλλὰ βεβαίως μὲ τὸ κεφάλι του ὁ νεαρὸς Γορτύνιος Ἡλίας Λιακόπουλος, δεκαοκταετὴς καὶ μόλις κλείσας τὸ τέταρτον ἔτος τῶν σπουδῶν του, αἱ ὁποῖαι ὅμως ὑπῆρξαν ἀκαταπάνητοι, βοήθους καὶ τῆς ὄντως δεξιᾶς αὐτοῦ φύσεως. Οἱ ἐξετάζοντες καθηγηταὶ κατέπεμψαν ἐπ' αὐτοῦ λίαν δικαίως ὅλην τὴν εὐνοίαν καὶ ὅλην τὴν χάριν των καὶ τὸν ἐστεφάνωσαν διὰ τοῦ ἄριστα, ἐλλεῖπει ἄλλου ἀρωματικωτέρου ἄνθους. Ὁ κ. Λιακόπουλος εἶνε καὶ κομψὸς λογογράφος· τοῦλάχιστον ἐν φιλλάδιον περὶ δαρβινισμοῦ εἶνε καὶ ὥραϊα γραμμένον καὶ προδίδει πολλὴν κρίσιν καὶ ἰσχυρότατον νοῦν τοῦ νεαροῦ

Γορτυνίου, οὐ, καίπερ ἀγνώστου, σφίγγομεν ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα.

Ὑποστάντες τὴν νενομισμένην δοκιμασίαν ἐνώπιον τῶν οἰκείων καθηγητῶν κκ. Κων. Στασινόπουλος ἐκ Μεσολογγίου καὶ Ἀνδρ. Ἀργυριάδης ἐκ Πατρῶν, ἤξιώθησαν διδακτορικοῦ διπλώματος, ἐφ' ᾧ συγχαίρουσιν οἱ φίλοι ἀπὸ καρδίας.

Καὶ ὁ φιλόπονος ἐκ Νάξου νέος κ. Μ. Δαμηράλης ἔλαβε τὸ πτυχίον τοῦ ἐξετασθεῖς μετὰ τὸν βαθμὸν λίαν καλῶς ἐνώπιον τῆς ἱατρικῆς σχολῆς, συνεχίζων οὕτω τὸ στάδιον τοῦ πατρὸς του διακεκριμένου ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ἱατρῶν.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Ἀπαγωγή—βιασμός.

Νύκτι τινὰ τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου ὁ πολίτης Κηφισσίας Νικόλαος Μπούρδης, διακεκριμένος μεταξὺ τῶν κορορρωγέων τοῦ ἄστεως ὅπου ἀναπαύονται τὰ μαρμαρίνα λείψανα Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ἐν ᾧ ἐβρόντα δεινῶς ὁ νεφρειαγρέτης, Ζεὺς καὶ ἐβρεχεν ὁ αὐτὸς κρουνοὺς ὑδάτων, ἤριξε τὰ φύλλα τῆς καρδίας του καὶ ὑπεδέξατο χάριν φιλοξενίας τὸν ὑπὸ τῆς χειμερινῆς τρικυμίας καταδιωκόμενον θεὸν ἔρωτα· ὁ θεὸς καὶ ὁ ἄνθρωπος συνηντήθησαν καὶ ἐκ τῆς συναντήσεως ταύτης βεβαίως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προκύψῃ ἄλλο τι, ἢ ἀπαγωγή καὶ βιασμός.

Ὁ Νικόλαος Μπούρδης παραλαμβάνει τέσσαρας φίλους του· ὁ εἷς κρατεῖ μάχαιραν, ὁ ἄλλος κουμπούρι, ὁ τρίτος τουφέκι καὶ ὁ τέταρτος ἀγνώστον τί' ἀπέρχονται ἐν ὥραις μεσονυκτικαῖς εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. Σπανουδάκη καὶ κρούουσι τὴν θύραν.

— Ἀνοιξε, κύρ Σπανουδάκη, σὲ θέλει ὁ μπατσανάκης σου Φραγκοῦδης ποὺ κάτι ἐπάθε τὸ ἄλογό του.

Ἰσχυρῶς τῷ ὄντι προοίμιον διὰ μίαν ρωμαντικὴν ἀπαγωγὴν!

Ὁ πατὴρ μόλις ἐπρόφθασε νὰ ἡμιανοίξῃ τὴν θύραν καὶ οἱ τολμηταὶ εἰσώρμησαν ἐντὸς τῆς οἰκίας· δύο συλλαμβάνουσι καὶ γρονθοκοποῦσι τὸν πατέρα· δύο ἄλλοι εἰσβάλλουσιν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς οἰκογενείας καὶ ἀφ' οὗ ποδοπατῶσι τὴν μητέρα ἀρπάζουσιν ἀπὸ τῆς κλίνης ἡμίγυμνον τὴν θυγατέρα Σταυροῦλαν, ὁ πέμπτος δὲ ἐτέθη ὡς σκοπὸς ἐνώπιον παρακειμένης θύρας, ὅπου ἐκοιμῶντο δύο μικροὶ ἀδελφοὶ τῆς ἀρπαγείσης. Καὶ φεύγουσι διαβεβαιοῦντες τὴν οἰκογένειαν ὅτι «ἀπόψε ἡ Σταυροῦλα πανδρεύεται», διὰ μέσου τοῦ σκότους καὶ τῶν ἁγρῶν πρὸς τὸ Ἡράκλειον.

Ἐκεῖ ἐντὸς καλύβης τινὸς εἰς τὴν θέσιν Φραγγομαγιά ἐθαυματούργησεν ὁ θεὸς ἔρωις ἑλληνιστὶ καὶ τουρκιστὶ ἐπὶ τῆς δυστήνου νεανίδος.

Τὸ κατηγορητήριον περιέχει λοιπὸν τέσσαρας κατηγορίας:

Διατάραξιν οἰκογενειακῆς εἰρήνης.

Τραύματα ἀπρομελέτητα.

Ἀπαγωγή.

Βιασμόν.

Ἐξετάσθησαν πολλοὶ μάρτυρες τῆς κατηγορίας καὶ πρῶτη ἡ παθοῦσα, λεπτὴ κόρη, μόλις δεκαοκταετῆς, μετὰ μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐνδιαφέρουσαν φυσιογνωμίαν

εἰ καὶ μὴ αὐτολεξεῖ ὥραία. Κατέθηκεν, ὅτι ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ τὴν ἐνέδυσαν μετ' ὑποδήματα ἀνδρικὰ καὶ μετὰ παλτὸ καὶ τὴν ἔσυρον τοιουτοτρόπως μέσα εἰς τὰ χαντάκια καὶ τὰ ρεύματα. Αὕτῃ ἔτρεμεν ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ φόβου καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ ἀντιτάξῃ ἀσθενῆ τινα ἀντίστασιν κατὰ τὸν βιασμόν· πρὸ τῆς πράξεως ὁ Νικόλαος τῇ εἶπε:—Ἄν δὲν σὲ ἀπολαύσω, αὔριον οἱ γονεῖς σου θὰ σὲ πάρουν.

Μετὰ τὸ κατόρθωμα τοῦτο οἱ ἀπαγωγεῖς ἐπανήλθον εἰς Ἀμαρούσιον· ἀλλὰ μὴ αἰσθανόμενοι ἑαυτοὺς ἀσφαλεῖς ἐκεῖ, εἰσῆλθον ἐντὸς κάρρου καὶ περιτυλίξαντες ἐντὸς ἐραπλώματος τὴν νεανίδα, ἔφερον αὐτὴν εἰς Ἀθήνας εἰς τινα οἰκίαν παρὰ τὴν ἁγίαν Τριάδα. Ἦδη οἱ συγγενεῖς τῆς ἀρπαγείσης εἶχον τεθῆ εἰς κίνεσιν μετὰ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων. Μὴ δυνάμενες νὰ τελέσωσι τὸν γάμον ἐν Ἀθήναις οἱ ἀπαγωγεῖς ἠτοιμάζοντο τὴν ἐπιούσαν νὰ φύγωσι μετὰ τῆς κόρης εἰς Πειραιᾶ δι' ἀμάξης ὅτε ἐννοήσαντες τοὺς συγγενεῖς τῆς κόρης ἀνακαλύψαντας τὰ ἔχνη τῶν φεύγουσι διὰ τινος ὀπισθίου παραθύρου εἰς τὰς παρὰ τὴν ἁγίαν Τριάδα μάνδρας σύροντες πάντοτε μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὴν Σταυροῦλαν μέχρις οὗ τρεῖς τυχαῖοι διαβάται ἰδόντες ἀπαγομένην τὴν κόρην ἐφώναζαν ἄλτ! εἰς τοὺς ἀπάγοντας, οἵτινες ἐφυγον ἀφέντες μύνην τὴν κόρην ἐντὸς τῶν τελμάτων. Μετ' ὀλίγον κατέφθασαν καὶ οἱ συγγενεῖς μετὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ παρέλαβον τὸ θῦμα. Τοιαῦτα ὑπῆρξαν τὰ ἀναμφίρρηστα γεγονότα τὰ προκύψαντα ἐκ τῆς διαδικασίας.

Ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Καρατσῆς εὐγλώττως ὑποστηρίξας τὴν κατηγορίαν καὶ μετὰ τοῦ ἐνδιαφέροντος ἐκείνου ὅπερ ἐμπνέει ἡ ἐπαπειλούμενη ἐκ τοιούτων πράξεων κοινωνικὴ καὶ ἠθικὴ τάξις ἐζήτησε τὴν ἀθώωσιν μὲν ἐνός ἐκ τῶν πέντε κατηγορουμένων, τὴν ἐνοχὴν δὲ τῶν λοιπῶν τεσσάρων ὅτι ἐκ συστάσεως καὶ ἀπὸ κοινῆς συμφέροντος ὁρμώμενοι ἐπραξάν πάσας τὰς ἀνωτέρω πράξεις, ἥτοι τὴν διατάραξιν, τὰ τραύματα, τὴν ἀπαγωγὴν καὶ τὸν βιασμόν. Τὰ αὐτὰ δὲ ἐζήτησε καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων διὰ τοῦ δικηγόρου κ. Ἀρ. Κακουλίδου.

Ἡ ὑπεράσπισις ἀποτελουμένη ὑπὸ τῶν κυρίων Μίλησι, Καλογεροπούλου καὶ Καζαντζῆ προτεπάρησε νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ὅλην πρᾶξιν ὡς ἐκούσιαν ἀπαγωγὴν.

Ἄλλ' οἱ ἐνορκιοὶ, ἄνθρωποι *sui generis* μῆτε εἰς τὸν εἰσαγγελεῖ ἔδωκαν προσοχὴν μῆτε εἰς τὴν ὑπεράσπισιν· ἀλλὰ παρεδέχθησαν διὰ μὲν τὸν Νικόλαον Μπούρδιν, τὸν ἐρατεινὸν γαμβρὸν, τὴν ἀπαγωγὴν ἀνευ βιασμοῦ, διὰ δὲ τοὺς τρεῖς συντρόφους τοῦ μόνον τὰ τοιάματα.

Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων προεδρευόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Ράγκου συνεπεία τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης τῶν ἐνόρκων κατεδίκασε τὸν μὲν Νικόλαον Μπούρδιν εἰς πέντε ἐτῶν καὶ ἐνός μηνὸς εἰρκτὴν, τοὺς δὲ τρεῖς ἄλλους εἰς ἑξὶ μηνῶν φυλάκισιν, παρέπεμψε δὲ τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον.

Καὶ οὕτω διελύθη ἡ συνεδρίασις 1)4 πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἐν ᾧ εἰς τῶν κυρίων συνέδρων ἐψιθύριζε ὁ Φάουστ ἄχ! Φάουστ διατὶ νὰ σὲ στερηθῶ;

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Φάουστ.

Παρωδία ὑπῆρξεν ἐπίσης ἡ χθεσινὴ καὶ ἡ προχθεσινὴ παραστάσις τοῦ Φάουστ μηδὲλως ὑστερήσασα τῶν προηγουμένων. Καὶ περὶ τοῦ μελοδράματος τούτου ὁ κ. Τσόχας φαί-

νεται ὅτι δὲν ἔχει σχηματίζει καλὴν ἰδέαν ἀφοῦ τὸ ἤξιωσε μόλις τῶν δευτέρων προσώπων.

Ἡ κυρία Βατταρέλη ὁμιλεῖ μόνον ὀλίγον συμπαθητικά. Πάντες οἱ ἄλλοι εἶνε ἀξιοὶ οἴκτου· χαίρομεν ἰδίως, διότι καὶ περὶ τοῦ βαρυτόνου ἡμεῖς ἐξηνέγομεν τὴν ἀληθεστέραν γνῶμην· ὅτι δηλ. εἶνε μετριώτατος. Ὁ Βελζεβοῦλ κάλλιον θὰ ἐξετιμᾶτο ὡς Ζεβζεκούκ· ὁ τενόρος ἔχει μίαν ἢ δύο μονάκριβες ὑψηλὰς φωνάς· ὅλη ἡ ἄλλη μουσικὴ κλίμαξ λειτουργεῖ καθ' ὁλοκληρίαν ἐνδομύχως· εἶνε ἓνα εἶδος γούτου. Ἡ κοντράλτα μᾶς ἐνθυμίζει ὡς φωνὴ καὶ ὡς μορφή τὴν *Κερκινέκα* τοῦ φίλου Βεροδέρη. — Περὶ δὲ τοῦ χοροῦ δέον ν' ἀποφανθῇ ἡ ζωολογία.

Κατὰ τὴν μονομαχίαν τοῦ Φάουστ μετὰ τοῦ Βελεντίνου καὶ τοῦ διαβόλου.

— Τὸν καυμένο τὸ Φάουστ μονάχα θεὸς μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ.

— Καὶ ὁ Κοσσονάκος!...

Μάγκας.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πειραιεὺς, 6 Ἰουνίου 1883.

Καὶ τίς Ρωμῆς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διατάγματος μέχρι σήμερον ἐστάθη τόσον ἀμερόληπτος, τόσον ψυχραίμος ὥστε τὸ πολιτικὸν σύστημα, εἰς ὃ ἀνήκει ψυχῇ τε καὶ τσέπη, νὰ μὴ τοῦ διετάραιε τὸ νευρικὸν σύστημα, νὰ μὴ ἐφώναζε μέχρι τρίτου οὐρανοῦ τὸ ἀπαραίτητον «ζήτω τὸ κόμμα» καὶ νὰ μὴ ἐκένωσε μίαν τουλάχιστον κουμπούραν καὶ δέκα κύπελλα ἐκ τοῦ παυσιλύπου ρητηνίου!

Μόνον ὁ μακάριος Πειραιεὺς δὲν ἀπῆλαυσε φέτος τοιοῦτου ἐκλογικοῦ σάλου καὶ τὰ νεῦρα αὐτοῦ δὲν ἐτάραιξαν ὀγ-

κημοὶ ζητωκραυγῶν οὔτε τὰ χεῖλη του ἐδρόσιεν σταγὼν ρετσίνας. Αἱ σφυρίκτραι τῶν ἐργοστασίων ἀπέπνιξαν πᾶσαν ἀπόπειραν ζητωκραυγῆς καὶ τὸ ἐκ τῆς ἐργασίας βάρος δὲν ἀφῆκε τὸ καταπεπονημένον σῶμά του εἰς ἐκδήλωσιν πρακτικωτέρων ἀφοσιώσεων πρὸς τοὺς ὑποψηφίους. Ἰδοὺ ζήτημα δικαιοῦμενον νὰ ἐφελέκυσθῃ τὴν προσοχὴν τῶν πολλῶν· διότι οὔτε εἰς τὴν περὶ ἀνυπαρξίας δῆθεν ἀντιπολιτεύσεως τῶ, Μουτζοπούλῳ ἰδέαν τινῶν θέλομεν νὰ δώσωμεν προσοχὴν ἔχοντες ὑπ' ὄψει ὅτι πέντε μόνον τρελλοὶ εἰσὶν ἱκανοὶ ν' ἀναστατώσωσι κόσμον ὅταν θελήσωσι· οὔτε εἰς τὰς περὶ ἡσύχου δῆθεν ἐκατέρωθεν ἐνεργείας· διότι ἀμφοτέρωι οἱ ὑποψήφιοι στὰ νύχια σιέκονται ὅπως ἀντιμετρηθῶσι προκαταρκτικῶς ἐν τῇ κοινῇ γνώμῃ. Ἀλλ' ὁ Πειραιεὺς ἐργάζεται, ὁ Πειραιεὺς ἀσχολεῖται. Καὶ τίς ἐκτὸς τῶν βιούντων ἐν τῇ νηχαλίῳ ἀτμοσφαίρᾳ τῶν καφφενείων, τῶν χασκόντων πρὸ τῶν νευροσπᾶστων καὶ τῶν ἐν κυβείᾳ κερδοσκοπῶν πλείστων ἀθηναίων δὲν γνωρίζει τὴν ἀεικίνητον, μεριμνῶσαν, καταγινομένην πάντοτε καὶ ἐνίοτε μὴ εὐχαιρούσαν νὰ ὑποδεχθῇ καὶ αὐτὸν τὸν αὐτάκλητον ἐπισκέπτην τῆς θάνατον Καν Ἑργασίαν; Κλείσατε τὰ ἐργοστάσια φράξατε τὸν λιμένα καὶ ἀμέσως ὁ Πειραιεὺς θὰ δεκαπλασιάσῃ τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον καὶ συχνὰ θὰ δώσῃ ἀφορμὴν αἰλαμπῆς τῆς βαρυγδούπου χαστουκίας τοῦ κ. Κοσσονάκου, ἀφοῦ ἤδη μὲ ὅλην τὴν νηνεμίαν ἦν ἄγομεν ἐπελάγισε προθὲς θριαμβευτικῶς ἐπὶ τοῦ ἐκστατικῶς θεωροῦντος αὐτὸν κεκαγότος καὶ λέγοντος «τί μὲ δέρει;» προσώπου ἐνὸς ἐντίμου πολίτου—ἐργάτου.

Τὸ γλυκοχάραγμα ὅμως τῶν ἐκλογῶν ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀφουπνίσῃ τῆς νηδύμου ἀδιαφορίας καὶ μᾶς μεταθέσῃ ἐκ τῆς βλακώδους ἀπαθείας εἰς κάπως στενταρικώτερον ὄργανον. Τὸ σύνθημα ἐδόθη ἀπὸ προχθὲς ἐν τοῖς καφφενείοις. Τὸ χόρδισμα τοῦ πολιτικοῦ σαριδάρη ἤρξατο διὰ τῶν συζητήσεων

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 494)

— Ὅχι. Ἄν καὶ εἶμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πάντοτε τοῦ κ. Δεπερέζ, ἔχω ἐλεύθερον τὸν καιρὸν μου ἕως ποῦ νὰ μὲ διατάξουν νὰ πιάσω δουλειὰ αὐτοῦ, δηλαδὴ μέχρι τῆς συγκροτήσεως τοῦ πληρώματος τοῦ «Ἀνδρείου», ἱστιοφόρου κατασκευαζομένου ἐν τοῖς ναυπηγείοις. Ὁ Βωδρὺ καὶ ἐγὼ πολλὰ ὑπεφέραμεν καὶ δὲν ἡμπορῶ ἀκόμη νὰ σταθῶ ε' τὰ πόδια μου. Σ' τὸ σπῆτι στενοχωροῦμαι καὶ ἐρχομαι ἐδῶ νὰ περνῶ τὸν καιρὸν, νὰ βλέπω τοὺς συντρόφους καὶ τοὺς ἀναχωροῦντας καὶ τοὺς ἐπιστρέφοντας· ὁμιλῶ μὲ τὸν ἓνα, μὲ τὸν ἄλλον καὶ τοῦτο μὲ διασκεδάζει.

— Ἄν θέλῃς ἀφοῦ δὲν ἔχῃς δουλειὰ νὰ μποῦμε σ' τὸ ξενοδοχεῖο ν' ἀδειάσουμε μιὰ μποτίλια μπορδῶ εἰς ὑγείαν σου.

— Ὅπως θέλετε, κύριε.

Ὁ ναύτης ἔπτυσε τὸν καπνὸν του καὶ ἠκολούθησε τὸν βαρόνον εἰς αἰθουσάν τινα τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ἐκάθησαν εἰς τράπεζαν μαρμαρίνην ὃ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

Ὁ ὑππρέτης ἔφερε τὴν φιάλην.

— Εἶναι παλαιὸ καὶ καλὸ, τὸ γνωρίζω, εἶπεν ὁ ναύτης πλαταγίζων τὴν γλῶσσάν του.

— Ἄς πιοῦμεν, εἶπεν ὁ βαρόνος μειδιῶν.

ΚΟ'

Η ΒΕΒΑΙΟΤΗΣ

— Γενναῖέ μου Γενδρὼν, εἶπεν ὁ βαρόνος μετὰ τὸ δεῦτερον ποτήριον, δὲν ἐνδιαφέρομαι ἀμέσως ποῦ σοῦ ζητῶ τὴν ἐν λόγῳ πληροφορίαν· σὲ ἐρωτῶ μόνον διότι θέλω νὰ εὐχαριστήσω μίαν γνώριμόν μας, μίαν κυρίαν φίλην τῆς οἰκογενείας μου.

— Δὲν πειράζει, κύριε, δὲν πειράζει.

— Ὅταν ὁ «Ἀτρώμητος» κατελήφθῃ ἀπὸ τῆς φοβερᾶς ταύτης τρικυμίας, προήρχεσθε ἀπὸ τὴν Ὠκεανίαν, τὰς νήσους τῆς Σόνδης;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπὸ τὴν Βαταύαν.

— Κατ' εὐθείαν;

— Κατ' εὐθείαν. Ἐλάδομεν ἀπὸ τὴν Βαταύαν ὅλο τὸ φορτίον μας.

καὶ δὲν θὰ παρέλθουν πολλαὶ ἡμέραι ὅτε τὸ ἐμβατήριον τῶν δηλώσεων θὰ τάξῃ ἕκαστον ὑπὸ τὸν θίασον ὃν ἐννοεῖ ν' ἀκολουθήσῃ ἐν τῇ ἱλαροτραγωδίᾳ τῶν Δημαρχιακῶν.

Οἱ ὑψήφιοι δῆμαρχοι κ.κ. Μουτζόπουλος καὶ Ὀμηρίδης μετὰ δραστηριότητος καταγίνονται πρὸς εὗρεσιν τῶν καταλλιλοτέρων (ἐπὶ καταισιτᾷ) προσώπων εἰς συγκρότησιν τῶν συμβουλίων τῶν καὶ οἱ πόδεροι τῶν παρεδρουσυμβούλων καὶ ἄλλοι ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν φοβεράς πάσχουν αὐξομειώσεως ὡς μετοχαὶ Λαυρίου.

Ἄν οἱ τοῦ Ὀμηρίδου τὴν ἔχουν σίγουρη (θετικὸς βαθμός) οἱ τοῦ Μουτζόπουλου εἰς . . . ὑπερθετικόν! Τὸ κόμμα τοῦ πρώτου κυρίως ἀποτελεῖται ἐκ τῶν διαμαρτυρομένων Μουτζοπουλιστῶν, ἐνῶ τοῦ δευτέρου σύγκειται ἀπὸ πάγιον κεφάλαιον συστηματικῶν φίλων τοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐμποροβιομηχανῶν καὶ μὴ ἐννοούντων νὰ παρεκκλίνωσι πρίχαν ἐνόσφῃ ἢ καρδοῦλα τοῦ γέρω Τρύφωνος τὸ λέει ἀκόμη διὰ δημαρχιλίει.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ ἔμφυτον παντὶ Ρωμῶν πνεῦμα τῆς συναλλαγῆς ἀπὸ τοῦ φαγητοῦ καὶ ἐνδυμασίας του μέχρι τῶν ἀρχόντων του, ἡδύνατο νὰ εὕρῃ ὑπόστασιν καὶ θιασώτας εἰς ἀντίπαλον τοῦ Μουτζόπουλου ἱκανοποιούντα περισσότερον τούτου τὰς ἀξιώσεις τῶν ἰδιοτρόπων Πειραιωτῶν. Ἄλλ' εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Ὀμηρίδου εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς (τὴν αὐτὴν ὥς τὸ κρίνωσιν ἄλλοι ἐπειδὴ ἡμεῖς ὡς ἀπλοὶ χρονογράφοι γράφομεν) δὲν διαβλέπομεν ἐχέγγυα Μουτζοπουλικῆς δραστηριότητος· καθόσον θὰ ἦτο κανεὶς ὁ πεζότερος προσωπικὸς ἐχθρὸς τοῦ Μουτζόπουλου ἢ ὅς ἐξ ἑκτὸς τοῦ Πειραιῶς διὰ νὰ εἴπῃ ὅτι οὗτος δὲν εἰργάσθη ὑπὲρ πάντα ἄλλον δῆμαρχον ὑπὲρ τῆς εὐμερείας τοῦ τόπου του καὶ ὅτι δὲν συνετέλεσε ἴσως ἴσως κατὰ μέγα μέρος ἐπὶ τῆς σημερινῆς ἐμπορικῆς ὑπεροχῆς τοῦ τόπου ἥτις βεβαίως ὀφείλεται εἰς τὴν διορατικότητα τοῦ ἀρχοντός του.

Ὁ κ. Ὀμηρίδης ὄφειλε τὸ πρῶτον ἤδη κατερχόμενος εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα νὰ θέσῃ εἰς κοινὸν ἔλεγχον τὰς ἀρχάς του διὰ προγράμματος — ἂν καὶ αὐτὰ ἐξεπείσαν περισσότερον τῆς Μάρτυρος Αἰκατερίνης — ἀφοῦ ὁ πολυεὶς διοικήσας κ. Μουτζόπουλος δύναται ἐν ὀλίγοις νὰ εἴπῃ: «σὰς ξέρω καὶ με ξέρετε», ἀλλ' ἀντὶ προγράμματος μὰς παρουσιάζει τὸ ἐγὼ τοῦ διὰ τῆς σιωπῆς ὅσῳ καὶ δισημοῦ ἐπικλήσεώς του: «δοκιμάστέ με καὶ θὰ με ἴδητε.»

Λέγεται ὅτι ἀμφότεροι οἱ ἀντίπαλοι ὑποστηρίζουσι καρτερικώτατα τὰς θέσεις των διὰ σφαιρῶν ἐκατὸν λιτρῶν καὶ ἐν ἀνάγκῃ πεντακοσίων. Χαρὰ καὶ δόξα εἰς τοὺς τραυματίας! Μανθάνω ὅτι σύμβολον τοῦ Μουτζόπουλου ἔσεται γαρόφαλον ἐρυθρὸν, ὅπερ ὑπὸ οἶωνοσκοπικῇ ἐποψίᾳ ἂν ἐξετάσω ἀνατρέχων εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς μνήμης μου κατὰ τοὺς πολυτίμους τῶν ἐρώτων μου χρόνους, οἵτινες, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, παρῆλθον καὶ αὐτοὶ ὡς ἐλπίδες τοῦ Νίλου τοῦ Καραπαύλου καὶ ἔσθυσαν — ἰατταταιάζ! — ὡς ἀερίῳ ἐν τῇ παραστάσει τοῦ Κρίσπου, μοὶ φαίνεται ὅτι σημαίνει ἀσέ ἐρωτεύομαι θεομῶς, τὴν ὁποίαν διαβεβαίωσιν δὲν εἴχομεν ἀνάγκην νὰ μᾶς κάμῃ ὁ κ. Μουτζόπουλος· διότι μετὰ ἐννεαστῇ ἀκύμαντον συμβίωσιν μετὰ τῆς πεφλημένης δημαρχίας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ἐρωτευθῇ ἡδὴ ψυχρῶς, παραδίδων οὕτως αὐτὴν ἔρμαιον εἰς χεῖρας τοῦ ἀντιπάλου του, ὅστις τὸσον σατραπικοῦ χαρακτῆρος ἄνθρωπος φαίνεται διὰ τοῦ συμβόλου τοῦ τῆς πύκνης — «πρέπει νὰ με ὑπακούης τυφλῶς.»

Ἐκτιμῶν τὴν ὑπομονὴν τῶν ἀναγνωστῶν, δι' ἣν τοὺς εὐχαριστῶ, παύω ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν λίμαν μου, ὑποσχόμενος αὐτοῖς. . . νὰ ἐπανέλθω!

Τορὸς

— Δὲν ἐσταματήσατε πουθενὰ εἰς τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανόν;
— Πουθενά. Εἴμεθα στὴ θάλασσα ὁκτῶ ἡδὴ μῆνας καὶ ἐβιάζομεθα νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς Χάδρην. Καὶ ἔπειτα εἴχομεν νερὸ καὶ τροφίμα ὅσα μᾶς ἐχρειάζοντο.

— Δὲν εἴχατε μαζὺ σας σ' τὸν «Ἀτρόμητο» ἐπιβάτας;
— Ἐνὰ μόνον, κύριε.
— Πόθεν προήρχετο;
— Ἀπὸ τὴν Βαταϊκὴν, ὑποθέτω, ἐπειδὴ ἀπ' ἐκεῖ μπῆκε.
— Γνωρίζεις τ' ὄνομά του;
— Ὁχι, κύριε, γνωρίζω μόνον ὅτι ἦτο Γάλλος. Ὁ πλοίαρχός μας τοῦ ἐφέρετο πολὺ εὐγενικά. Ἄ! σταθῆτε, ἐνθυμούμαι τὴν ὥρην ὅτι ὁ πλοίαρχος ὠνόμαζεν αὐτὸν κ. μαρκήσιον.

— Λοιπὸν αὐτὸς ποῦ ὁ πλοίαρχός σας ὠνόμαζε κ. μαρκήσιον, ἀπωλέσθη καὶ αὐτὸς ὡσαύτως; ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων; ἠρώτησεν ὁ βαρόνος διὰ φωνῆς συγκεκινημένης.

— Πνίγηκε μαζὺ με τοὺς ἄλλους.
— Καὶ ὁμως, ποῖός; ξεύρει, δυνατόν νὰ ἐσώθῃ καὶ αὐτὸς καθὼς καὶ σεῖς ἐκ θαύματος;
— Ὑπέλαθεν ὁ ναύτης, κινῶν τὴν κεφαλὴν.
— Εἶσαι λοιπὸν τὸσον πολὺ βέβαιος, ὥστε νὰ ἐμιλήῃς τοιουτοτρόπως;
— Μάλιστα.

— Ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν πληροφορίαν θέλω, γενναίᾳ μου. Εἴλθε λοιπὸν βέβαιος, πολὺ βέβαιος; . . .

— Βέβαιος καὶ παραβέβαιος.

— Οἴμοι! σὲ πιστεύω, φίλε μου, σὲ πιστεύω.

— Ἐὰν ἡ κυρία αὐτὴ ποῦ λέτε εἶνε μητέρα του, πέτε της ἐκ μέρους τοῦ Πρόσπερ Γενδρών, ὅτι ἔμπορεῖ νὰ κλαύσῃ τὸν γυῖό της.

— Ἐν τούτοις αὕτη ἐλπίζει πάντοτε.

— Ἄς παύσῃ νὰ ἐλπίζει.

— Ὡ! ἡ δυστυχὴς γυνή.

— Εἶνε ἡ μήτηρ;

— Μάλιστα.

Θὰ κλαύσῃ καὶ αὕτη! Καὶ ἐδῶ εἶνε τόσαις μητέραις ποῦ κλαῖνε τὰ παιδιὰ τους, χῆραι ποῦ κλαῖνε τοὺς ἀνδρας τους, ὁρφανὰ ποῦ κλαῖνε τὸν πατέρα τους!

Σταθῆτε ὁμως, ἂν αὐτὸ ἔμπορεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ ὀλίγον, θὰ εἴπητε ὅτι ὁ υἱὸς της δὲν τὴν ἐλησμόνησε τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου του. Ὅταν ὁ «Ἀτρόμητος» ἐδύθειτο, εἴμεθα ὅλοι ἐπάνω 'ς τὸ κατὰστρωμα, ἐγὼ βρισκόμουν κοντὰ 'ς τὸν ἐπιβάτην.

— Χαῖρε! χαῖρε! ἤρχισεν νὰ λέγῃ γονατισμένος, χαῖρε σὺ, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ! χαῖρε σὺ, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπεθύμουν νὰ ζήσω!

Ὁ βαρόνος προσεκάλεσε τὸν ὑπρέτην.

— Πόσα θὰ πληρώσωμεν;

— Τρία φράγκα.

— Λάβε πέντε· τὰ λοιπὰ εἶνε διὰ σέ.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΑΙΓΙΟΥ

Αἶγιον, 1 Ἰουνίου.

Αἱ ἐν τῷ «Μὴ Χάνεσαι» καθημερινῶς καταχωρίζουσαι ἀνταποκρίσεις, ἐκ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ Κράτους, παριστῶσαι στατιστικὴν, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ ἐνεστώτος πνεύματος καὶ ἐν γένει τῆς καταστάσεως τοῦ τόπου, ἐγαργάλισαν καὶ τὴν ἰδικὴν μας φιλοδοξίαν, ὅπως δίδωμεν σκιαγραφίαν τινὰ τῶν κοινωνιοπολιτικῶν μας ἀπὸς καὶ μὴ καθυστερῇ τέλεον τὸ Αἶγιον, διὰ τὸ ὅποιον ἄλλως τε ἔχομεν νὰ σῶς ἀναγγείλωμεν σήμερον τὸ στουδαῖον καὶ μοναδικὸν μας νέον : τὴν ὑποδιαίρεσιν τῶν τοπικῶν κομμάτων !!

Καὶ λοιπόν· ἄλλοτε εἴχομεν δύο μερίδας καὶ δύο ὑποψηφίους δημάρχους, ἐνῷ ἐφέτος θὰ ἔχωμεν τέσσαρας. Ἀλλ' ἡ ἀριθμητικὴ αὐτὴ τῶν κομμάτων καὶ τῶν ὑποψηφίων ἡ αὐξησις, δυστυχῶς δὲν ὑπάγεται εἰς τὸν νόμον τῆς προπορεύσεως καὶ τῆς ζητήσεως, ὡς πρὸς τὰς ἰδιοτελεῖς διαθέσεις τῶν μνηστήρων τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς. Τοιοῦτοτρόπως οὔτε τὸ Γυμνάσιόν μας, οὔτε ἡ λαϊκὴ μας σχολή, οὔτε αὐτὸς ὁ τὰ πάντα μετατρέπων χρόνος, κατῳρῶσαν νὰ μεταβάλλουν τὸ παράπαν, τὴν προαιώνιον πολιτικὴν τῶν προσωπικῶν συμπερόντων. Καὶ ἐφέτος τυυτέστι ἔχομεν τὸ αὐτὸ σχεδὸν κομματικὸν μονοπώλιον, τὰς αὐτὰς φατριαστικὰς ἰδέας, τὸν αὐτὸν κομματικὸν νευροσπαστισμὸν, τὰς αὐτὰς κομματικὰς διαπραγματεύσεις, τὸν αὐτὸν πιθηκισμὸν τοῦ λαοῦ, τὴν αὐτὴν ἀδράνειαν, τὴν αὐτὴν ἀβελτηρίαν καὶ τὴν αὐτὴν βουδόγητα τῆς ἀνεξαρτήτου καὶ ἀνεπτυγμένης τάξεως, ἥτις πολλὰ θὰ ἡδύνετο καὶ θὰ κατῳρῶτο ἐὰν ἤθελε καὶ συνεννοεῖτο, συνησπίζετο καὶ συνεργάζετο.

Ἡ μερὶς τοῦ κ. Μεσσηνέζη βουλευτοῦ, ἡ ἔχουσα ὡς κυρίαν ὑπόστασιν τοὺς σταφιδεμπόρους τοὺς καλουμένους καρλιστὰς ἐπιβάλλει μὲ τὴν αὐθεντίαν της ὡς ὑποψήφιον εἰς τὸν

λαὸν τὸν σταφιδέμπορον Σ. Κ. Κανελλόπουλον· ἐξ ἀντιθέτου ἡ μερὶς τοῦ κ. Μιαούλη—εἰμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν—μὲ τὸ καπετανικὸν της καὶ μὲ τὰς ἐπιστρατευτικὰς εὐκολίας της καὶ μὲ τὰς ἀδείας της καὶ μὲ τὰς ἀθωώσεις τῶν λειοτακτῶν της καὶ μὲ τόσας ἄλλας εὐεργεσίας ! δυνάμει τοῦ κ. Τρικούπη, ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ἀνθρώπους της τὸν κ. Σ. Παυχρονιάδην, ἐνῷ ὁ κ. Μελετόπουλος ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀφῆρεσεν πᾶν γόητρον ἡ πολιτικὴ του ἀστάθεια, μὴ δίδων πίστιν εἰς κατέρων τῶν εἰρημένων μερίδων, ἐκθέτει ὡς τὰ παντὶ τὸν κ. Σωτηρόπουλον ἐπίσης σταφιδέμπορον καὶ τελευταῖον ἔχομεν τοὺς κκ. Μιλ. Μεσσηνέζην καὶ Κ. Νικολαΐδην ἀποσπασθέντας τῆς ἰσχυρᾶς συμμαχίας τῆς πρώτης μερίδος καὶ προτείναντες γὰρ τὸ καπρίτσιο τὸν κ. Χαραλάμπην.

Παρακολουθοῦντες τὰς διαφορὰς τοπο-πολιτικὰς φάσεις, θέλομεν σῶς καθιστάνει ἐνήμερον τούτων, ὅσον οἷόν τε ἡμῖν, καθὼς καὶ περὶ τῶν σπουδαιότερων κοινωνικῶν περιστατικῶν, ἔχοντες τὴν πεποιθήσιν ὅτι τὸ φύλλον ὅπερ ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐμφανίσεως ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα τῆς κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως, δὲν θέλει μᾶς ἀρνηθῇ νὰ καταχωρίσῃ ὅ,τι συνᾶδον τῷ προορισμῷ του.

Ἀνεξάρτητος.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Μὴ Χάνεσαι»,

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 5689 φύλλον τῆς ἐφημερίδος «Παλληγενεσίαι» ἀνέγνων διάφορον τι περὶ καταδαφίσεως οἰκίας τινος ἀνηκούσης εἰς σπουδαῖον συμπολίτην ὀνόματι Κυριακόν· τοῦτο εἶναι ὅλως ἀνυπόστατον καὶ ψευδές, διότι οὐδεμία οἰκία κητηδαφίσθη, ἀλλὰ δύο μανδρότειχοι ἐκ μέτρων τριῶν ἑκαστος, ὁ εἰς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καραϊσκάκη καὶ ὁ ἄλλος ἐπὶ τῆς

Καὶ ἐξαγαγὼν δύο λουδοβίκια ἐκ τοῦ κόλπου του ἔθεσεν αὐτὰ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ναύτου.

Οὗτος δὲν ἤθελε νὰ τὰ δεχθῇ.

— Ναι, λάβετα διὰ νὰ πῖε μετὰ τοῦ φίλου σας Βωδρὺ καὶ τῶν ἄλλων συντρόφων εἰς ἀνάμνησιν ἐκείνων, οἵτινες δὲν ὑπάρχουν πλέον.

Ἡχαρίστησε τὸν γηραιὸν ναύτην εὐχρηθεὶς αὐτῷ καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ Λέων ἐπανελθὼν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διέταξεν ἵνα φέρωσιν ἐν τῷ δωματίῳ του φαγητὸν καὶ ἔφαγε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως. Ὅτε ἔλαβε τὸν καφέ του καὶ ἐπὶ βαθμυδὸν μικρὸν ποτήριον παλαιοῦ κονιάκ, ἤναψε σιγάρον τῆς Χαβάνης, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ὅπως χωνεύσῃ τὴν δύσιν ἐν εὐαρέστῳ ἀπραξίᾳ.

Ἀλλὰ τὸ σῶμα ἀναπαυόμενον παρέχει μείζονα τάσιν πρὸς τὴν σκέψιν· ὁ νοῦς δὲν ἔμενε ἀργός, ἀσχολούμενος εἰς ἐπιμοχθον ἐργασίαν ἐντὸς τοῦ παρὰζόντος ἐγκεφάλου του.

Κατακεκλιμένος ὑπτιος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσκλιμένους εἰς τὴν ὁροφὴν, ἣν ὁ καπνὸς ἐλειτουργεῖ ἀνερχόμενος εἰς ἐλικοειδεῖς ὑποκυάνους γοαυμάς, ἐξήταξε πᾶν ὅ,τι ὑπῆρχε καλὸν καὶ ἀτελές ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τῶν προηγουμένων αὐτοῦ συνδυασμῶν.

— Τώρα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, οὐδεμίαν ἔχω ἀμφιβολίαν, ἀλλὰ πλήρη καὶ ὁλοσχερῇ τὴν βεβαιότητά· ὁ ἀδελφός μου ἀπέθανε, μάλιστα ἀπέθανε. Καλῶς ἐπραῖα ἐλθὼν εἰς Χά-

βρην. Γνωρίζω ἤδη ὅ,τι ἤθελα νὰ γνωρίζω. Οὐδὲν ἔχω νὰ φοβῶμαι, μακρὰν πλέον οἱ χιμαϊρικὸι φόβοι, δύναμαι νὰ ἐνεργήσω. Οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐκπλαγῶσι βεβαίως, ἀλλ' εἰς τοὺς τολμήσαντας νὰ μὲ ἐρωτήσωσι θὰ δυνήθω ν' ἀποκριθῶ : Εἶχον ἓνα ἀδελφόν, τὸν μαρκήσιον Σαμαράνδ· ὁ ἀδελφός μου ἀπεβίωσεν, ἀφοῦ ἀπέκτησε περιουσίαν ἐν Μαλαισίᾳ, κληρονομῶ αὐτόν, οὐδὲν τούτου φυσικώτερον. Ἀλλῶς δὲν ἔχω τὸ ἐπιτροπικόν ; δὲν εἰμαι πῆρξουσός του ; Ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι θὰ θελήσωσι νὰ μὲ ἐνοχλήσωσι διὰ τὴν ἀμεσον κατοχὴν τῆς περιουσίας τοῦ ἀδελφοῦ μου, εἰμὶ δικαιώματι ἐν πρώτοις διοικητὴς αὐτῆς ἐπὶ πενταετίαν. Ἀλλὰ οὐδεὶς θὰ τολμήσῃ νὰ ἐξετάσῃ τοσοῦτον ἐκ τοῦ πλησίον τὰς ὑποθέσεις μου. Θὰ γίνω πλούσιος διὰ τοῦ χρυσίου φράττονται τὰ ὅσα τῶν ἀκουόντων, κλείεται τὸ στόμα τῶν ὁμιλούντων, καλύπτονται οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν θελούντων νὰ βλέπωσι διὰ τοῦ χρυσίου καθιστᾶ τις τυρλὴν καὶ αὐτὴν τὴν δικαιοσύνην. Σήμερον ὁ κάτοχος χρυσίου, πολλοῦ χρυσίου, γίνεταί θεός. . . Τὰ πάντα ὁ χρυσὸς ἐστίν, ὁ κατακτητὴς, ὁ μέγας ἐξουσιαστής τοῦ κόσμου !

Τοιοῦτοτρόπος ἐσκέπτετο ὁ βαρόνος Δεσιμαϊζ.

Ἐν πᾶσι τούτοις ὅμως ὑπῆρχε σημείον τι μέλαν, μόλις ὁρατὸν τὸ κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ μεγεθυνόμενον βαθμυδόν. Ἀπέναντι τοῦ αὐθάδους καὶ ἐγκληματικοῦ σχεδίου του ὁ Λέων ἐβλεπεν ἀνορθούμενον ἐν ἐμπόδιον, ἐν μόνον, ἀλλὰ σπουδαῖον, τὴν μαρκησίαν.